

6. Zarzut szósty dotyczący obowiązku uzasadnienia.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2018 r. – EPSU i Willem Goudriaan / Komisja

(Sprawa T-310/18)

(2018/C 259/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Federation of Public Service Unions (Europejska federacja związków zawodowych służby publicznej, EPSU) (Bruksela, Belgium) i Jan Willem Goudriaan (Bruksela) (przedstawiciele: R. Arthur, Solicitor, i R. Palmer, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 5 marca 2018 r. w sprawie nieprzedstawienia Radzie wniosku, aby porozumienie z partnerami społecznymi UE z dnia 21 grudnia 2015 r. w sprawie prawa do informacji i konsultacji dla urzędników służby cywilnej i pracowników administracji rządowej szczebla centralnego, zawarte na podstawie art. 155 ust. 1 TFUE zostało wdrożone przez dyrektywę w drodze decyzji Rady na podstawie art. 155 ust. 2 TFUE;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja była aktem przyjętym z naruszeniem art. 155 ust. 2 TFUE. Komisja nie miała uprawnień do odmowy przedstawienia wniosku, aby Rada wdrożyła porozumienie w drodze decyzji Rady, w braku sprzeciwu ani wobec reprezentatywnego statusu stron porozumienia, ani wobec zgodności z prawem porozumienia.
 - Skarżący twierdzą, że decyzja Komisji, aby nie przedstawiać Radzie wniosku w sprawie wdrożenia porozumienia w drodze decyzji Rady, narusza art. 155 ust. 2 TFUE, a także jest sprzeczna z wymogiem poszanowania autonomii partnerów społecznych, zgodnie z art. w art. 152 TFUE.
 - Skarżący twierdzą również, że Komisja miała obowiązek przedstawić Radzie wniosek, o ile nie przedstawiła ona uzasadnionej podstawy do stwierdzenia, że partnerzy społeczni, którzy byli stronami porozumienia, nie byli wystarczająco reprezentatywni, lub że porozumienie nie było zgodne z prawem.
 - Skarżący utrzymują ponadto, że Komisja dokonała oceny stosowności umowy, która nie należy do jej kompetencji.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest wadliwa z powodu oczywistych błędów i błędnego uzasadnienia.
 - Skarżący argumentują, że podstawy, na które powołuje się Komisja w zaskarżonej decyzji, nie były w stanie uzasadnić odmowy przedstawienia Radzie wniosku o przyjęcie porozumienia
 - Skarżący twierdzą również, że jedynym powodem, który mógłby uzasadniać odmowę, byłby uzasadniony sprzeciw wobec reprezentatywności partnerów społecznych lub zgodności z prawem decyzji Rady w sprawie wykonania porozumienia jako dyrektywy.

- Ponadto skarżący utrzymują, że Komisja w żadnym razie nie przeprowadziła żadnej oceny skutków, a zatem nie mogła uzasadnić względami proporcjonalności czy pomocniczości żadnego odmowy złożenia wniosku o wykonanie porozumienia jako dyrektywy w drodze decyzji Rady, nawet jeśli w zasadzie było to możliwe.

—————

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2018 r. – WD / EFSA

(Sprawa T-320/18)

(2018/C 259/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: WD (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;

w konsekwencji,

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 14 lipca 2017 r. wydanej przez dyrektora wykonawczego EFSA działającego w charakterze organu upoważnionego do zawierania umów, z której wynika, że skarżąca nie znalazła się wśród pracowników awansowanych w postępowaniu w sprawie zmiany klasyfikacji z 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 9 lutego 2018 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 10 października 2017 r. na ww. decyzję z dnia 14 lipca 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 9 sierpnia 2017 r. (doręczonej w dniu 10 sierpnia 2017 r.), wydanej przez dyrektora wykonawczego EFSA działającego w charakterze organu upoważnionego do zawierania umów o nieprzedłużeniu ze skarżącą umowy o pracę;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 12 marca 2018 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 10 listopada 2017 r. na ww. decyzję z dnia 9 sierpnia 2017 r.;
- zasądzenie odszkodowania za poniesione szkody;
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów w odniesieniu do decyzji o nieprzedłużeniu z nią umowy o pracę.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia decyzji EFSA z dnia 8 grudnia 2012 r. „Employment contract management”.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony, a w szczególności prawa do bycia wysłuchanym.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku staranności i „Work instruction” dotyczącej przyjętego przez EFSA „Contract of Employment renewal proces”.
5. Zarzut piąty dotyczący oczywistych błędów ocenie i nadużycia władzy.